

til Tillægsbevillinger; det er en Ubvidelse af § 52 i Grundloven. Jeg er gaaet et Skridt videre, jeg har sagt: Naar vi kunne komme til, at der paa den samme Tillægsbevilling sættes en Mængde af forskjellige Poster, hvorfor skulle vi da ikke kunne komme til flere Tillægsbevillinger, der alle tilsammen summere sig op til en Finantslov? Er der noget mindre Doctrinært end dette, er der noget mere rammende det, vi daglig trænge til? Naar ere vi komne til at gjøre alvorlige Skridt i denne Retning, og naar har jeg været med, tilligemed mange Andre, at tilraade dem? Først fra det Dieblit af, da denne simple praktiske Veie til at arbejde sig igjennem begge Thing i det andet Thing mødte en doctrinært Modstand, idet man nemlig sagde: Denne Paragraph, sat paa Loven, berøver os den Indflydelse, vi skulle have, men hovedsagelig udtaler den paa en Maade, hvis Rigtighed vi ikke ville anerkjende, at Finantsloven tiltager sig Myndighed over samtlige andre Love. — først da dette blev Spørgsmaalet, var det, at jeg traadte frem og sagde: Der maa blive en Ende derpaa, det maa blive anerkjendt fra alle Kanter, at for det Nar, hvori Finantsloven hersker, er det den alene, der giver Ret til Udbetaling (Vilke: Hør!). Det siger det ærede Medlem „Hør“ til, og det har han selv udtalt (Vilke: Hør!) Ja, men naar han selv har udtalt det, og nu siger „Hør“ til det, saa gad jeg dog vide, hvorfor han har gjort sig al den Umage, han har gjort sig; det er mig aldeles ubegribeligt, naar han mener det alvorligt, saa ere vi jo enige. Har jeg nogensinde sagt, at vi hvert Nar skulle gaae hen og udtage af Finantsloven alle de Forordringer, der gjøres til os i Henhold til Love? Nei, jeg har ikke een, men mange Gange sagt: Lad os huske paa, at Finantsloven i alt Væsentligt bestaaer af en Række Poster, der komme paa den, ikke alene i Henhold til Love, men ogsaa i Henhold til Sædvaner, d. v. s. af en heel Række af Poster, som vi ikke fornuftigvis ville kunne forandre. Kan man forlange Mere, kan man faae Noget, der er mindre doctrinært end det? Det ærede Medlem taler om mig som om En, der bestræber sig for at gjøre Reformer i Spring, men har jeg ikke auvendt 30 Nar af mit Liv for at naae de Re-

former, som jeg endnu ikke har naaet? Gaa langt tilbage, følg mit hele Liv fra den Tid af, jeg har kunnet gjøre Noget og har kunnet virke, og see, om det ikke ligger der, hvad det ærede Medlem kalder in nuce; men hvad jeg kalder som en Spire — men det ærede Medlem taler saa meget fremmed, at jeg knap kan forstaae ham, skøndt jeg dog ogsaa kjender Noget til fremmede Sprog (Vilke: Det har jeg ikke sagt!). Nei, det var forleden Dag, det ærede Medlem var in nuce; idag har han kun været Doctrinært. In nuce er Italiensk. (En Stemme: Det er i Rødden!). Ja Italiensk forstaaer jeg ellers ikke, men saameget forstaaer jeg dog; ogsaa de øvrige Udtryk, der ere gængse, forstaaer jeg, men jeg vilde dog ogsaa for min Skyld ønske, at det ærede Medlem var mere dansk. Vi ere altsaa, det troer jeg idetmindste, enige om, at Tillægsbevillinger ere en sund og forstandig Udvikling af Grundlovens § 52, for at gjøre Finantsbevillingsvæsenet fuldstændigt (Vilke: Ja!), ja, og dernæst om, at en Paragraph, sat paa en Lov, som siger: denne Lov knyttes til Finantsloven gennem den Conto og med det Beløb, og giver derved Bevilling til Udbetaling i det kommende Nar, gjør Loven til en Tillægsbevilling. Ja dertil trækker det ærede Medlem paa Munden, men imorgen vil man jo dog kunne see, at om den samme Passus staaer indskrevet paa det ene Papir eller paa det andet, faaer den samme Betydning. Endelig ere vi enige om det tredje Spørgsmaal, det nemlig, at man ganske vist ikke skal bruge eller rettere sagt misbruge sin Bevillingsmyndighed til at negte de Bevillinger, som Regjeringen forlanger i Henhold til Lovene, men at man derimod skal være sig fuld bevidst, og at Regjeringen skal være sig det bevidst, at vi kunne, naar vi ansee det fornødent, foretage en saadan Rægtelse, saa ere vi et Skridt videre. Nu ligger der os maaskee endnu kun een Ting imellem; det ærede Medlem siger: denne Rægtelse kan kun hidrøre fra en politisk Grund, og jeg vil her sige til: bør kun hidrøre fra en politisk Grund; men jeg siger, den kan, og det er endnu meget vigtigere, hidrøre fra en simpel og meget ulykkelig Grund, nemlig en finantciel Grund. Dersom vi nogensinde komme i det ulykkelige Tilfælde, at vi ikke i betimelig Tid